

בש"פ 1451/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 1451/14

כבוד השופט נ' סולברג

לפני:

מדינת ישראל

המבקשת:

נגד

פלוני

המשיב:

בקשה חמישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

ג' באדר ב התשע"ד (5.3.14)

תאריך הישיבה:

עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המבקשת:

עו"ד נועם בונדר

בשם המשיב:

החלטה

בקשה להארכת מעצר חמישית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996.

עיקרי כתב האישום

1. המשיב הואשם במספר רב של עבירות אינוס, מעשי סדום, מעשים מגונים, תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפת

עמוד 1

קטין ואיומים, עבירות אשר בוצעו לכאורה במשך שנים, על-פי כתב האישום, כלפי בתו. עוד הואשם המשיב בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. בתו של המשיב היא קטינה, ילידת 1994. על-פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים התגוררה הבת עם המשיב, עם אמה, ועם אחיה ואחיותיה בביתם שבאשדוד. אחיה, הוא יליד שנת 1992. במועדים רבים במהלך התקופה שבין השנים 2002-2008, ובתדירות גבוהה, בעת שהבת שבה מבית הספר, היה אחיה מבצע בה עבירות מין קשות. הוריהם ידעו על מעשי בנם, ונהגו להזהיר את בתם מפניו, שתדאג שלא יחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, משום שאז איש לא ירצה להתחתן עמה.

3. על-פי האישום הראשון, בהגיעה לכיתה ז', החלה הבת ללמוד בפנימייה. באותה תקופה, פנה המשיב לבתו ואמר לה כי מעתה ואילך לא תהיה עוד עם אחיה אלא תהיה עמו, משום שכך מקובל בין אב לבתו. בהמשך, במועדים רבים במהלך השנים 2008-2012, בסופי שבוע שבהם הייתה הבת מגיעה הביתה לחופשה מהפנימייה, נהג המשיב לאנוס אותה, לבצע בה מעשי סדום ומעשים מגונים קשים ביותר בכל חלקי גופה, תוך כדי איומים והפעלת אלימות קשה.

4. על-פי האישום השני, במועדים רבים מאז הייתה הבת בגן, נהג המשיב להכותה בגופה ובראשה. המשיב חבט בגופה במקל מטאטא ובמגב, והצליף בגופה ובראשה עם כבל חשמלי. כתוצאה מכך, בחלק מהמקרים, נפצעה הבת בראשה ונזקקה לטיפול רפואי שכלל הדבקה או תפירה של הפצע. כמו כן, מספר פעמים השליך המשיב כיסא על ראשה של בתו. באחד המקרים, ביום 5.8.2009 או בסמוך לכך, חבט המשיב בידה באמצעות מקל, עד אשר נקעה את ידה. בשמחת תורה, ביום 10.10.2009, שפך המשיב מרק חם על ידה של בתו, באופן שגרם לה כוויה עם שלפוחית באמת יד ימין, וזאת מכיוון שהאוכל שבישלה לא ערב לחיכו. במקרה אחר, אשר אירע ביום 3.1.2012, רדף המשיב אחרי בתו והצליף בראשה ובידיה עם כבל חשמלי. לאחר שאחיה הרחיק את המשיב מעליה, ברחה הבת מהבית ונלקחה לבית החולים כשהיא סובלת מנפיחות עזה בפניה ובראשה, המטומה ביד ימין, נפיחות ברקה, בעין ובאוזן ימין, ושריטה גדולה ברקה. לאחר שהבת איימה על המשיב כי תספר על מעשיו, איים עליה כי אם תעשה כן הוא "ישלח אותה" שוב לבית החולים. בסוף השבוע שבו יצאה הבת לחופשה בביתה, לאחר שסיפרה למרכזת הפנימייה על מעשיו של המשיב, חבט בה בגופה ובראשה עם מקל מטאטא ופצע אותה בראשה.

5. על-פי האישום השלישי, ביום 26.6.2012, כאשר הגיעו שוטרים לביתו של המשיב על מנת לעכבו לחקירה בגין המעשים המתוארים, הסתגר המשיב בחדר נעול וסרב לצאת חרף קריאות השוטרים. רק לאחר שהשוטרים בעטו בדלת החדר ופתחו אותה, נתפס המשיב ונעצר.

הליכי המעצר

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 18.7.2012 נעתר בית המשפט המחוזי (הנשיא י' אלון) לבקשת המבקשת והורה על מעצרו עד תום ההליכים, בקובעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. כך, בהודעתו המפורטת מיום 1.7.2012 הודה המשיב כי אכן ביצע מעשים מיניים רבים בבתו, אך טען כי אלה נעשו לבקשתה ולפי רצונה. בית המשפט המחוזי הוסיף כי הודעותיה המפורטות של הבת והודעותיהן של עובדות הפנימייה והמורות על אודות חשיפת הפרשה, מהוות חיזוק

משמעותי מבחינה ראייתית. בית המשפט המחוזי קבע כי מובן מאליו שקיימת עילת מעצר, לנוכח מאפייניה של פרשת ההתעללות המתמשכת, אשר נעשתה בבית המשפחה, ללא מורא מאיש, בתוככי הבית, ובעת שחלק מבני המשפחה היו שותפים לסודות האפלים והנוראים. בנסיבות אלה, ומחמת המסוכנות המחרידה העולה מהמשיב, "לא תסכון לו למשיב חלופת מעצר באשר היא".

7. ביום 23.7.2012 הגיש ב"כ המשיב בקשה לעיון חוזר, בהסתמך על חומר חקירה חדש שהועבר אליו, לפיו ציינה הבת לפני העובדת הסוציאלית כי "כל שאמרה בחקירה, היא בדתה אותו מליבה, הכל שקר". בית המשפט המחוזי (השופטת ח' סלוטקי) דחה ביום 30.7.2012 את הבקשה, בהסתמך על הסבריה של הבת בחקירה מאוחרת יותר, בה ציינה כי כל מה שסיפרה הוא אמת, ודבריה לעובדת הסוציאלית נבעו מתוך פחדה שמא תורחק ממשפחתה. בית המשפט המחוזי ציין כי לנוכח העובדה שהמעשים המיוחסים למשיב נעשו בידיעת אשתו, "לא יפלא כי המתלוננת חוששת מכך שבעקבות תלונתה תנוודה מהמשפחה".

8. נגד החלטה זו הגיש המשיב ערר לבית משפט זה (בש"פ 6253/12, השופט ח' מלצר), בגדרו הציע ב"כ המשיב כי המשיב ישוחרר ל"מעצר בית" בבית אמו, המרוחק מבית המשפחה, כאשר המפקחים יהיו שני אחיו, נוסף על איזוק אלקטרוני והפקדת ערבויות מתאימות. בהחלטה מיום 13.9.2012 דחה בית משפט זה את הערר וקבע כי המעשים המיוחסים למשיב מקימים חזקת מסוכנות ברורה, וכי "בהתחשב ביחסים שבין בני המשפחה וכלל הנסיבות שבמכלול - קיים חשש ממשי ואינהרנטי לשיבוש הליכי משפט, באמצעות ניסיונות להשפיע על המתלוננת ולגרום לה לחזור בה מתלוננתה". לבסוף אמר בית המשפט כי במקרה זה לא ראה מקום לסטות מהחלטתו של בית המשפט המחוזי אשר נמנע מבחינת חלופת מעצר, שכן "גם לדידי, אין בחלופה זו שהוצעה כדי לאיין את המסוכנות ואת החשש מפני שיבוש הליכים"; אך יחד עם זאת, "ככל שיתקדמו ההליכים בתיק העיקרי ותוצע חלופה שהינה הדוקה ומתאימה יותר מזו שהועלתה - הרי שניתן יהיה לראות בה טעם להגשת בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר בפני בית משפט קמא הנכבד, וזאת מבלי שאחווה דעה מראש לגבי סיכוייה של בקשה זו".

9. המשיב שב והגיש בקשה שנייה לעיון חוזר, בה הוצעה חלופת מעצר אחרת, במוסד "דרך השם" שבירושלים. דיון בבקשה נקבע ליום 20.2.2013, אולם מכיוון שהמפקחים שהוצעו לא התייצבו לדיון, נדחה מועד הדיון ליום 26.2.2013. ביום 7.3.2013 דחה בית המשפט המחוזי (השופט נ' אבו טהה) את הבקשה לעיון חוזר, על יסוד מספר טעמים. ראשית, אין אפשרות ליתן אמון במשיב; שנית, אין בחלופה שהוצעה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב; שלישית, התברר כי המפקחים שהוצעו אינם מכירים כלל את המשיב ואת אופיו, ונכונותם לשמש כמפקחים לא באה מתוך הבנה למהות אחריותם כמפקחים עליו. בית המשפט המחוזי הזכיר גם את התנהגותו של המשיב במהלך הדיון, כאשר באמצע דבריה של ב"כ המבקשת ניסה לעזוב את האולם ואמר כי הוא "לא יכול יותר לשמוע את השטויות שהיא אומרת..."; ובסיום הדיון אמר לה "א-לוהים ייקח אותך". התנהגות זו, כך נקבע, מעידה אף היא על כך שלא ניתן לתת כל אמון במשיב ועל דפוסי אישיותו והתנהגותו השליליים.

10. בחלוף תשעה חודשים ממועד מעצרו הגישה המבקשת לבית משפט זה, להארכת מעצרו בתשעים ימים. בהחלטה מיום 3.4.2013 (בש"פ 2158/13, השופט י' עמית) נעתר בית המשפט לבקשה והאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים. בהחלטה צויין כי אין צורך להכביר מילים לגבי מסוכנותו של המשיב הנלמדת מהמתואר בכתב האישום, מהודייתו של המשיב בחלק מן המעשים, ואף מהתנהגותו הנ"ל באולם בית המשפט המחוזי. נקבע כי "החשש לשיבוש הליכי משפט הוא אינהרנטי בעבירות מין במשפחה, וכוחו יפה במיוחד במקרה דנן, שעה שהמשפחה מגוננת על

המשיב ומגנה את [הבת], אשר אף חזרה בה לשעה קלה מדבריה, נוכח הלחץ המשפחתי והחשש להיות מנוודה". אשר לשיקול קצב התקדמות המשפט, צויין כי אמנם טרם החלה שמיעת הראיות, אך נקבעו מועדים ויש לקוות שלא יהא צורך ביותר משתי הארכות מעצר. עוד צויין, כי העיכוב בניהול המשפט נזקף רובו ככולו לפתחו של המשיב, לנוכח בקשותיו החוזרות ונשנות לדחות את הדיון במשפטו, וכי בא כוחו הקודם הצהיר כי לא יעשה בכך שימוש אם תוגש בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים. בית המשפט המחוזי קבע כי מסוכנותו של העורר והחשש להשפעה על הבת, גוברים במקרה זה על שיקול חלוף הזמן.

11. במקביל לבקשת המבקשת להארכת מעצרו, הגיש המשיב לבית המשפט המחוזי בקשה שלישית לעיון חוזר, בה הוצעה חלופת מעצר בבית אמו בפתח תקווה, בפיקוח ארבעת אחיו ודודו. בקשת המשיב נדחתה בהחלטה מיום 2.5.2013 (השופט נ' אבו טהה) ובה נקבע כי החלופה המוצעת היא למעשה אותה חלופה שהוצעה בבקשה הראשונה לעיון חוזר שהגיש המשיב וכי "אותם הטעמים שעמדו בעבר בבסיס דחיית החלופה המוצעת, עדין עומדים בעינם".

12. נגד ההחלטה הגיש המשיב ערר לבית משפט זה (בש"פ 3538/13, השופט א' רובינשטיין). בהחלטתו מיום 22.5.2013 קבע בית המשפט כי אמנם מסוכנותו של המשיב רבה, והפרשה "מעוררת פלצות אם הדברים נכונים", אך מאידך, לכאורה כוונה המסוכנות כלפי הבת ולא כלפי אחרים, ויש לבחון האם קיימת אפשרות לנטרלה באמצעות פיקוח, איזוק והרחקה. בית המשפט הורה על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, אך זאת רק לאחר שתסתיים עדות הבת, על מנת שתוכל להעיד בצורה חופשית. בית המשפט ציין כי "איני בטוח כל עיקר כי התסקיר יניב המלצה, אך ראוי שתיתן החלטה חדשה לאחר שמלוא המידע בידי בית המשפט. שוב מוטעם, כי איני נוטע מסמרות באשר לתוצאה, המסורה לבית המשפט המחוזי".

13. משחלפו תשעים ימים מעת ההחלטה על הארכת המעצר הקודמת, הוגשה בקשה שנייה, הפעם בהסכמת המשיב, להארכת מעצרו בתשעים ימים נוספים. לאור הסכמת הצדדים, הוריתי בהחלטה מיום 4.7.2013 על הארכת המעצר בתשעים ימים, וציינתי, כפי שהוסכם, כי המשיב יהיה זכאי לפנות בבקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי לאחר עדותה של הבת בהתאם להחלטתו הנ"ל של בית משפט זה (השופט א' רובינשטיין).

14. בין לבין, הגיש המשיב בקשה רביעית לעיון חוזר, בה טען כי בתו עזבה את הארץ, לפיכך לא העידה, ומכיוון שהמסוכנות היא נקודתית כלפיה, יש מקום להורות על שחרורו המידי ממעצר. בהחלטה מיום 25.7.2013 דחה בית המשפט המחוזי (השופט ח' סלוטקי) את בקשתו של המשיב. בהחלטה נאמר כי מסוכנותו היא בראש ובראשונה כלפי בתו, אך אין ללמוד מכך על העדר מסוכנות כלפי אחרים. בנוסף נקבע כי "החשש הממשי שהיה קיים לשיבוש הליכי משפט באמצעות ניסיונות להשפיע על המתלוננת קיים וביתר שאת, גם עתה כאשר הוברר כי המתלוננת עזבה את הארץ בסמוך למועד שהיה צפוי למתן עדותה בבית המשפט. הדעת נותנת, לאור נסיבות העניין בכללותן, כמפורט לעיל, כי יש ממש בטענת המשיבה כי המתלוננת 'הועזבה' את הארץ ומכל מקום, המשיבה אינה חדלה ממאמצים להעיד את המתלוננת". בית המשפט המחוזי ציין בהקשר זה, כי בעימות שנערך בין המשיב לבין בתו במהלך החקירה במשטרה, הטיח בה: "יטיסו אותך לחו"ל רק שמה את יכולה להיות". לבסוף נקבע כי אין בעובדה שהבת טרם העידה כדי שינוי נסיבות המצדיק היעדרות לבקשה.

15. נגד החלטה זו הגיש המשיב ערר לבית משפט זה (בש"פ 5371/13, השופט א' רובינשטיין). בית המשפט ציין בהחלטתו מיום 6.8.2013, כי למרות שהחשדות להברחתה של הבת מעוגנים בכלל נסיבותיו של העניין דן, אין ראיות

לפי שעה להברחתה והדבר בינתיים לא הוכח. על כן, ובהתחשב בעובדה שהבת אינה בארץ ומשום שהמסוכנות ממוקדת לכאורה בה, יש להורות על הזמנת תסקיר מעצר, אשר יתן בידי בית המשפט "כלי להתרשמות מן האפשרויות, אם בכלל, לחלופה בנסיבות דנא". בית המשפט הוסיף כי ככל שיתברר שהבת זמינה וניתן להעידה, יש מקום לכך שהמבקשת תגיש בקשה לעיון חוזר כדי להקל על העדות ועל תחושת הבת לגביה.

16. ביום 27.8.2013 הוגש תסקיר מעצר לבית המשפט המחוזי. מהתסקיר עולה כי המשיב נהג לצרוך אלכוהול באופן יומיומי, במשך כל שעות היום, וכי אינו רואה בעייתיות בתחום זה, כשהוא מתאר שליטה על תגובותיו לאחר צריכת האלכוהול. במקרים שונים נהג המשיב כלפי אשתו באלומות, ותיאר מקרים אלו כאובדן שליטה רגעי. אף כי שלל התנהגות אלימה כלפי ילדיו, משיחה עם אחיו, המפקחים המוצעים, עלה כי באירועים משפחתיים שונים נקט המשיב באלומות כלפי ילדיו, לעיני כל. באשר לבתו, לא ביטא המשיב עניין במצבה ויחסו כלפיה היה מנוכר, מנדה והוא מייחס לה אשמה במצבו.

17. חלופת המעצר שנבחנה הייתה בבית אמו של המשיב, בפיקוח שלושת אחיו ואחינו (להלן: המפקחים). המפקחים תיארו קשרים רופפים עם המשיב, ולדבריהם נפגשו רק באירועים משפחתיים. התייחסותם להתנהגות האלימה כלפי ילדיו, אשר היו עדים לה, הייתה מקלה. שירות המבחן התרשם כי בני המשפחה אינם מגלים דאגה לשלומה של הבת, מרוכזים בנידויה מהמשפחה, וכי ביחס כלפיה מצויים עיוותי חשיבה רבים. המפקחים המוצעים הביעו כעס רב על ההליכים הפליליים נגד המשיב, התקשו להתייחס לנסיבות מעצרו, וניכרת בעיניהם אשמתה של הבת. שירות המבחן ציין כי ניכר שהמפקחים המוצעים אינם מבינים את משמעות המיוחס למשיב, ואת האפשרות לפיה קיימת מסוכנות מצדו גם כלפי אחרים. אשר לאפשרות שלא יגיעו נכדות לבית הסבתא מסרו האחים כי הנכדות יפגשו עם הסבתא בחצר הבית ובכך תיפטר בעיית הייחוד, ובהמשך הציעו כי הסבתא תיפגש עם הנכדות בגן ציבורי. התרשמותו של שירות המבחן הייתה כי מאפיינים רבים בהתנהלותו הבעייתית של המשיב מאפיינים גם את המפקחים המוצעים.

18. שירות המבחן סבר כי המשיב נוהג באלומות כדרך להשליט את רצונותיו על סביבתו. הוא מתקשה לראות את צרכי בני משפחתו ונוטה להשתמש בהם כגורם האמור לספק את צרכיו, תוך שיחסו לילדיו מנותק ומנוכר. יחס זה בלט גם בהתייחסותו לבתו. עיוותי החשיבה, אשר הפכו את הבת לשעיר לעזאזל, ויכולתו לגרום לאחרים לפעול למענו, הובילו את שירות המבחן להערכה כי קיימת רמת סיכון גבוהה בהתנהגותו של המשיב כלפי אחרים הנמצאים בסביבתו בקשרי קרבה ותלות. התרשמות שירות המבחן מהמערכת המשפטית הייתה כי הגבולות במשפחה אינם ברורים, והמשפחה מתקשה להיות גורם מגן על החלשים בה. לאור המתואר, הוערך כי המשפחה, כולל המשפחה המורחבת, לא תוכל להוות גורם מציב גבולות להתנהגות וצמצום פגיעה בחלשים. שירות המבחן ציין כי לאור התייחסותם של בני המשפחה המורחבת, הרי שיש בחלופה המוצעת אף כדי להעצים את רמת הסיכון. שירות המבחן הדגיש כי לאור מאפייניו ותפקודו של המשיב במסגרת המשפחתית, רמת הסיכון איננה רק כלפי הבת.

19. בהתבסס על התסקיר, דחה בית המשפט המחוזי (השופט מ' לוי) בהחלטה מיום 27.8.2013 את בקשת המשיב לשחררו לחלופת המעצר האמורה.

20. בשלב זה, חלפו תשעים ימים נוספים מהארכת המעצר הקודמת והמבקשת הגישה בקשה שלישית להארכת המעצר בתשעים ימים (בש"פ 6194/13, השופט ח' מלצר). בהחלטה מיום 17.9.2013 האריך בית משפט זה, בהסכמת ב"כ המשיב, את המעצר בתשעים ימים. ב"כ המשיב התנה את ההסכמה בכך שיתאפשר לו להציע בתוך 15

יום חלופת מעצר הדוקה כלשהי, שלא אצל בני משפחת המשיב ולא באמצעות משמורנים מבני משפחתו - בתנאי 'מעצר בית', ובלוויית איזוק אלקטרוני. בפועל, חלופה כזו לא הוצעה.

21. משחלפו תשעים ימים נוספים, הגישה המבקשת בקשה רביעית להארכת המעצר (בש"פ 8612/13, השופט א' שהם). לאור הודעות עדכון שהגישה המבקשת, מהן עלה כי ביום 9.3.2014 אמור להתקיים דיון בבקשת המבקשת להגיש את הודעותיה של הבת במשטרה, בהתאם לסעיף 10א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, הוארך בהחלטה מיום 6.2.2014 מעצרו של המשיב בשבעים ימים נוספים.

22. לקראת חלוף שבעים הימים הללו מהארכת המעצר האחרונה, הוגשה בקשה חמישית להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים, היא הבקשה שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים

23. בבקשתה טוענת המבקשת כי כפי שנקבע בהחלטות המותבים השונים שדנו בעניינו של המשיב, העבירות החמורות המיוחסות לו מעידות על מסוכנותו כלפי הציבור בכלל, וכלפי בתו בפרט. מסוכנותו של המשיב מתעצמת לנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן. עוד נטען כי בעניינו של המשיב קיים חשש ברור ואינהרנטי לשיבוש הליכי משפט ולניסיון להשפיע על עדותה של הבת, ובהקשר זה יש להזכיר כי הבת עזבה בשעתו את הארץ בסמוך למועד עדותה בבית המשפט, ככל הנראה לאחר שהוברחה על-ידי בני משפחתה או מי מטעמם כדי למנוע ממנה להעיד. המבקשת מזכירה כי בתי המשפט בחנו חלופות מעצר שונות שהוצעו, וקבעו כי אין בהן כדי להשיג את מטרת המעצר. עד כה התקיימו 5 ישיבות הוכחות, ובהן העידו 12 עדי תביעה. המבקשת ערה לכך שמשפטו של המשיב מתנהל באיטיות, אך האחריות לכך נעוצה לטענתה בבקשות דחייה חוזרות ונשנות שהגיש ב"כ המשיב, כמו גם בעזיבתה של הבת את הארץ כאמור. עם זאת, לגישת המבקשת, כעת שב התיק למסלולו, הבת אותרה ושמיעת הראיות חודשה. ביום 20.2.2014 החלה להישמע עדותה, ודיון הוכחות נוסף התקיים ביום 9.3.2014.

24. בדיון שהתקיים לפני טען ב"כ המשיב כי עזיבת הבת את הארץ לא נבעה מאיומים כלשהם מצדו של המשיב או מי מטעמו, וכי היא עצמה סיפרה בעדותה כי רצתה לצאת מן הארץ, בעזרת אדם שלא הכירה, אשר יצר עמה קשר באותו עניין. ב"כ המשיב טען כי לגבי המשיב ישנה קביעה שיפוטית לפיה מסוכנותו ממוקדת בבתו. כמו כן, בתו שוהה בימים אלה במעון מטעם המדינה, מיקומו אינו ידוע למשיב או לקרוביו, ומכאן שהחשש מפני שיבוש ההליכים הוא עמום וערטילאי גרידא. הבת היא עדת התביעה האחרונה ולאחריה לא צפויה להישמע עדות מאת אנשים שחוששים מפני המשיב או שנמצאים בקשר עמו. כמו כן, פרשת ההגנה צפויה להיות ארוכה, ומכאן שהמשפט אינו נמצא בשלבי סיום. ב"כ המשיב ביקש לדחות את הבקשה ולקבוע כי באופן עקרוני ניתן יהיה לשחרר את המשיב בתנאים שייקבעו על-ידי בית המשפט המחוזי, לחלופה אחרת מאלה שהוצעו בעבר. לצורך כך אין להיזקק לשירות המבחן, אשר לטענתו, טעה בהערכת מסוכנותו של המשיב.

דיון והכרעה

25. לאחר שקראתי בעיון את הבקשה, על נספחיה, ושמעתי את טענות ב"כ הצדדים מזה ומזה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להעטר לבקשה.

26. אין צורך להכביר במילים על מסוכנותו של המשיב, אשר ניכרת בראש ובראשונה מהמעשים המזעזעים המיוחסים לו, שלגבי ביצועם קיימות ראיות לכאורה. המסוכנות עולה בבירור גם מתסקיר שירות המבחן הנ"ל. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה בית המשפט קבע כי מסוכנותו של המשיב היא נקודתית, ומכוונת כלפי בתו בלבד. בהחלטה מיום 6.8.2013 (בש"פ 5371/13), אשר בה ככל הנראה תומך ב"כ המשיב את יתדותיו, במסגרתה הורה בית המשפט על הזמנת תסקיר מעצר, נקבע במפורש, כי "התסקיר יידרש גם לשאלת אופי המסוכנות, האם ממוקדת היא במתלוננת או שמא מעבר לה". בהתאם לכך, נדרש שירות המבחן לשאלת אופי מסוכנותו של המשיב והתרשם כי המסוכנות אינה מצומצמת לבתו לבדה. אכן, מן המסכת המתוארת לעיל, עולה שיבוש יוצרות ועיוותי מחשבה שמהם בהחלט ניתן להסיק על מסוכנות ברמה גבוהה, שאינה ממוקדת אך ורק בבת. כיוצא בזה, אינני יכול לקבל גם את הטענה כי החשש מפני שיבוש הליכים הוא רחוק. החשש הזה, כפי שנקבע בהחלטות הנ"ל, קיים תדיר בעבירות מין במשפחה, ובעניינינו-אנו, קיים ביתר שאת, נוכח נידויה של הבת וההתייחסות המנוכרת כלפיה, אל מול היחס המגונן כלפי המשיב. אזכיר, כי בשלב מסוים אף חזרה בה הבת מתלוננתה. טענת ב"כ המשיב באשר לטעויות בהערכת שירות המבחן את המשיב, לא לוותה בכל נימוק או אסמכתא, ואינה יכולה להתקבל.

27. אכן, קצב התנהלותו של התיק איטי למדי ואינו משביע רצון. עם זאת, נראה כי האחריות לכך נופלת, לכל הפחות בחלקה, לפתחו של המשיב, אשר הגיש בקשות רבות לדחיית דיונים במשפטו. כזכור, ארבעה חודשים לאחר הגשת כתב האישום החליף את ייצוגו. כך, בהתאם לבקשות שהוגשו מטעם ב"כ המשיב, נדחו דיונים שהיו קבועים לימים 20.9.2012, 1.11.2012, 25.11.2012, 20.12.2012, 31.12.2012 ו-11.6.2013. חלק ניכר מן העיכוב נבע גם מעזיבתה של הבת את הארץ. טענות המדינה באשר להברחתה על-ידי המשיב או מי מטעמו, לא התבררו כל צרכן. מכל מקום, הגם שמדובר בהארכת מעצר חמישית, הרי שהמסוכנות הרבה מחייבת את המשך המעצר. לעת עתה נראה כי הוסר החשש שמא ימשכו ההליכים עד דלא ידע, וזאת לנוכח חזרתה של הבת ארצה ושמיעת עדותה. יש להניח ולקוות כי מעתה יואץ קצב שמיעת המשפט.

28. החלטתי אפוא להעטר לבקשה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 14.3.2014, או עד למתן פסק דין בעניינו בת"פ 17416-07-12 בבית משפט המחוזי בבאר-שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט' באדר ב' התשע"ד (11.3.2014).

שׁוֹפֵט